

Tätä kirjoittaessani olen juuri saapunut aamuvarhaisella töihin. Olen heittänyt mennessäni pian 4-vuotiaan tyttärenti päiväkotiin, syöttänyt hänelle autossa matkaevääksi rusinoita ja huolehtinut kumpparit jalkaan, koska ulkona sataa kaatamalla vettä. Eilen illalla pesin tyttärenti hampaat, luin iltasadun, ratkoin hänen ja kissanpentumme välistä riitaa sänkytilasta ja pidin tytärtäni kädestä, kunnes hän nukahti. Aivan tavallista perhearkea siis? No kyllä, tavallaan. Vaan näin tavallista elämä ei ollut muutama vuosi takaperin.

Vajaat viisi vuotta sitten asustelin tyytyväisenä opiskelijayksiössäni isovillakoira kämppinksenäni, aivan viittä-vaikevalmiina terveydenhoitajana. Enää puuttui pari tenttiä, yksi työharjoittelu ja joitain ”rästejä”, että saisin vihdoin paperit käsiini ja suuntaisin töihin. Keskittyisin huolettomaan elämään, jossa kävisin töissä ja tekisin vapaa-ajallani mitä haluaisin. Tätä oli odotettu, vaan eipä se sitten ihan niin mennytkään.

Positiivisen raskaustestin tein uuden vuoden tienoilla. Itkin lattiallani testiliuska kädessäni huutaen, etten ”ymmärtänyt miten, miksi ja kuinka näin kävi”. Se oli itsensä huijaamista, tietysti tiesin, miten siinä oli niin käynyt. Niin tai näin, halusin vain hoitaa asian alta pois. Tilanne oli kamala, koska minut oli ja on kasvatettu uskomaan, että kaikki ihmiselämät ovat arvokkaita. Myös ne, jotka vasta ovat idullaan ja muotoutumassa äidin kohdussa. Ratkaisu lapsen kohtalosta ei missään nimessä ollut helppo, eikä tilannetta auttanut, että olin ainoa ihminen maan päällä, jolla oli valta päättää lapseni elämästä tai mahdollisuudesta edes syntyä. Vastuu oli aivan liian iso ja hädissäni ajattelin, ettei ketään ihmistä saisi tällaiseen tilanteeseen ajaa. Kuka äiti voisi ikinä päättää oman lapsensa elämästä? Silti oli pakko päättää, vaikken halunnut. Joka toinen päivä lupasin masuvauvalleni, että rakastaisin sitä ja yrittäisin hänet pitää, ja joka toinen päivä rukoilin anteeksi, etten voinut antaa hänen syntyä. Lopulta oli pakko jokin päätös tehdä, ja päätin, ettei minusta ole nyt lapseni äidiksi. Siitäkin huolimatta, että samaisena aamuna olin kertonut kasvatustien gynekologille pitäväni lapsen. Tämä kertoo siitä, että tunteeni olivat todella sekaisin. Terveydenhoitaja puhui oikeudesta päättää omasta kehostani, mutta kuka kuulisi lapseni äänen tai toiveen? Mitkä hänen oikeutensa ovat? Eikö häneltä kysytä todellakaan mitään?

Lopulta löysin itseni sairaalan käytävältä, steriilistä hoituhuoneesta, pilleri mitäänsanomattomassa muovimukissa, hoitaja vastapäätäni. Hän ei sanonut mitään, ei tehnyt mitään. Muki oli itse otettava käteen, kallistettava pilleri naamaan, hörpättävä vettä päälle ja selviydyttävä itse. Sen tein, niellen pillerin mukana kaikki senhetkiset sekavat tunteeni. Loput lääkkeet sain mukaani kotiin, ne piti ottaa kahden päivän päästä. Sain myös lapun, jossa oli yhteystiedot psykologille, mikäli ”tulee takaumia”. Irvistin, koska takaumia oli jo nyt. Tiesin, ettei mikään olisi enää hyvin. Jo heti kotona työnsin sormet kurkkuun, yritin oksentaa lääkettä pois. En ikinä elämässäni ollut katunut mitään niin paljon, kun tajusin, että olin itse menettämässä lapseni, jota kuitenkin jo jossain määrin rakastin. Illalla soitin sairaalaan, josta sanottiin, ettei ”aborttia voi enää perua, koska voi tulla sikiövaurioita ja kohtutulehdus”. En halunnut uskoa asiaa, ja seuraavat pari päivää vuosinkin valtavasti verta. Gynekologi sanoi, että keskenmenon riski on nyt suuri, koska ensimmäisen lääkkeen tarkoitus oli pehmentää kohdunkaulaa. Mutta sikiövaurioista, saati kohtutulehduksesta, hän ei sanonut mitään. Silti tänäkin päivänä virallisilla internet-sivuilla lukee selvästi, ettei raskautta saisi keskeyttää ensimmäisen tabletin ottamisen jälkeen juurikin mahdollisten sikiövaurioiden vuoksi. Itse olen elävä todiste siitä, ettei tämä pidä paikkaansa.

Muutaman verisen päivän ja monien itkuisten rukousten jälkeen raskauteni jatkui aivan tavallisena raskautena seuraavat yhdeksän kuukautta. Kohdunkaulani oli ehkä vähän pehmennyt (kukapa sen tietää?), mutta hoiti silti tehtävänsä täydellisesti seuraavien kuukausien ajan, kunnes sain aivan täydellisen, pienen, alle kolmekiloisen tyttärenti syliini. En väitä, että raskaus yksin, ilman kumppanin tukea olisi ollut helppo, saati yksiselitteisesti hyvä kokemus. Olihan se välillä aivan kamalaa ja lukemattomien itkujen mittainen prosessi, mutta tiesin, että tyttärenti kanssa selviäisimme ihan varmasti. Ja näin neljä vuotta myöhemmin totean, että olemmekin selvinneet. Enemmän kuin hienosti. Pahimmista peloistani ei yksikään ole tainnut toteutua, ja Jumala on pitänyt meitä kuin kukkaa kämmenellään kaikkien aallokkojen, haasteiden ja riemujenkin läpi. Minä tiedän, ja tyttärentikin tietää, että maailma on meitä varten ja Jumala rakastaa meitä aivan valtavasti. Eikä yhtään sen vähempää Hän rakasta sinuakaan.